

„Madalik“.

Selle d'Albert'i teose puhul kirjutab Oskar Bie, üks Saksa huvitavamaist muusikakirjanikkest:

„Mingi melankoolne võlvus lasub ta peal, kergesti hispaanialikuks värvituna. Ühe elujaatava kunstniku melankooliast ei tule vapustust, vaid meeoleu. Üks karjaseklarinet mängib laval ühe igatsusrikka motiivi ja kordab, mida ta hüüdis tugevas a-mollis, imemagusasti taseimas b-mollis. Veetlevaid unistavaid viise ketrab orkester selle üle, ülesäratet kõrgest e-st, inimhäääl kõlab tänulikuna sesse kommiku häälit-susse, üks liigutav Issameie-motiiv, cello ja häääl ühiskõlas. Värisevad kuueteistkümnendikud: sirutus õnne järele. Pasunad: isand ja käskija. Iseloomustus on lihtne, paar joont. Miski pole juhtmotive täisripudet. Ainult loomulikud mälestused põimuvad läbi. Dialogid on seatud jooksvalt korduvatele figuuridele, lühikestele fraasidele täis kaunikõlalist ilmekust, mis lähevad südamesse, kui nad otsekui üleelatu järelkõlana keel-pillide pianissimos haihtuvad. Mängitagu neid klaveril: see on pehme ja helmpuhas. Itaalia õõ on seal sees. Sekka künlavälgatusi, burleskid ja tantsulised motiivid lõbusatele osadele, mis tuuakse süngesse ümbrusse, — lampioonid õõs. Pedro armastus kaebab liigutavais viises, otsekui küsivalt avanevad silmad, romantiline padrik õitseb hundi-jutus-tuses. Marta saatus joonistub kirglikeimas tõusus, ta jutustust omast elust saadab kestvalt korduv, lõpmata muljevõimas kaebe: legendi raskemeelsus. Kui nad teineteist leiavad, kostab õnnis viis, nagu on oopereid lõpetavad viisid. Kõiges kires on natuke laulu, on natuke tantsu — Itaalia seadus. See muusika on tolles õnnelikus vahekorras draamaga, mille meile õpetas Itaalia“.

